

Arrest

nr. 277 199 van 8 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoeker en van advocaat O. SÖZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)..

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: A. M.

Voornaam: A.

Geboortedatum: [...]1987

Geboorteplaats: I.

Nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België op 13.03.2022 te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen<3>, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen(1>, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Op 18.04.2011 trad u te Marokko in het huwelijk met E. K. S, geboren te Amstelveen op (...)1992, van Nederlandse nationaliteit.

Op 09.11.2011 bood uw echtgenote zich bij het gemeentebestuur van Turnhout aan om haar aanwezigheid op het grondgebied te melden (bijlage 3ter), Zij verklaarde daarin in België te zijn aangekomen op 24.10.2011.

Op 05.12.2011 werd u het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens inbreuk op de vreemdelingenwetgeving, Belgo-route (PV nr. TU.55.L1.023345/2011), dit is meteen ook het eerste spoor van uw aanwezigheid in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd u diezelfde dag een bevel betekend, om uiterlijk tegen 04.01.2012, het grondgebied te verlaten.

Op 12.12.2011 diende uw echtgenote een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving" (bijlage 19) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in.

U diende dezelfde dag (op 12.12.2011) een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot" (bijlage 19ter).

Op 29.06.2012 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 12.06.2017 en uw echtgenote werd in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 12.06.2017.

Op 01.04.2014 keerde uw echtgenote terug naar Nederland.

Op 14.03.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevorming.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 27.06.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk hasj, cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, namelijk cannabis, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben vervoerd, namelijk hasj, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2016 en 14.03.2016.

Momenteel hebt u het duurzaam verblijf nog niet bekomen omdat u sinds 14.03.2016 opgesloten bent in de gevangenis en dat de periodes van gevangenschap een onderbreking vormen voor het verwerven van het duurzaam verblijf.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer

dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uit het arrest van 27.06.2017 blijkt dat u zich heeft ingelaten met een internationale professionele drughandel waarbij naast leveringen aan andere drugdealers, grote internationale drugtrafieken werden georganiseerd.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Druggebruik is een ware maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs zo niet wordt aangewakkerd dan toch minstens wordt in stand gehouden. Het op dergelijke schaal op de markt brengen van verdovende middelen raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke maatschappelijke kost en overlast. U bent klaarblijkelijk blind' voor deze desastreuze maatschappelijke gevolgen en heeft duidelijk gekozen voor het snel en gemakkelijk geldgewin.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. De incriminatieperiode is beperkt, maar het is bijna hallucinant om te moeten vaststellen welke leveringen en handelingen u heeft kunnen uitvoeren in dergelijke, relatief, korte periode. U heeft blijk gegeven van een gevaarlijke ingesteldheid, waarbij u ook anderen heeft meegesleurd op het criminele pad. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie met internationale vertakkingen, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uw recht op verblijf werd op 03.07.2018 beëindigd op basis van artikel 44bis§1. Deze beslissing werd diezelfde dag in de gevangenis te Wortel aan u betekend. Op 01.08.2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 03.07.2018 te vorderen. Op 05.12.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring d.d. 01.08.2018 door de RW verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Er liggen op heden nog steeds geen stukken voor waaruit blijkt dat u niet langer een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn.

Uit het vonnis tot afwijzing van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied van de Strafvuiterrechtsbank van Gent d.d. 19.07.2019 blijkt: "Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie met internationale vertakkingen, de grootschaligheid van de handel, zijn rol binnen de organisatie en zijn persoonlijkheid kan er worden afgeleid dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de maatschappij. Ondertussen werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken en ziet hij af van zijn plan om zijn reclassering in België uit te werken. Betrokkene stelt thans dat hij wenst terug te keren naar Marokko bij zijn ouders. Hij zou er aan de slag kunnen in een garage. Met het openbaar ministerie en de psychosociale dienst stelt de rechtbank zich vragen bij de oprechtheid van betrokkene in verband met zijn wens om terug te keren naar Marokko.

Immers woont zijn Nederlandse echtgenote bij haar moeder in Nederland, ook een groot deel van betrokkene zijn familie verblijft in België of Nederland. Betrokkene ontvangt ook regelmatig bezoek in de gevangenis van deze familieleden en wordt door hen financieel gesteund. Indien betrokkene effectief niet terugkeert naar Marokko is de rechtbank van oordeel dat het recidiverisico hoog dient te worden ingeschat gelet op het gemak waarmee betrokkene overging tot de feiten, de grootschaligheid van de drughandel en zijn deelname binnen de criminele organisatie en zijn persoonlijkheid.“

Op een latere zitting van de Strafvuistvoeringsrechtbank (09.03.2021) naar aanleiding van een volgend verzoek tot voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied verscheen u niet en schreef u een rapportbriefje dat u tot strafeinde (13.03.2022) zou gaan.

U werd gehoord in het kader van het onderzoek naar een beëindiging van uw verblijf, u vulde een vragenlijst hoorrecht in en verschaftte tevens bijkomende documenten. Bij de beslissing tot beëindiging verblijf werd rekening gehouden met alle informatie die u doorgaf alsook met alle informatie uit uw administratief dossier. Op 31.08.2021, nadat de gevangenis een aanvraag vrijstellingsmodaliteiten voor u doorstuurde, werd u nogmaals een vragenlijst hoorrecht betekend. U vulde deze vragenlijst niet in. Op 17.09.2021 werd u door een migratiebegeleider gesproken in de gevangenis van Beveren. Uw administratieve situatie werd toegelicht en u kreeg de gelegenheid om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. U weigerde een nieuwe vragenlijst in te vullen. U stelde dat alles u ontnomen werd: uw verblijfsrecht en de mogelijkheid om iets van uw leven te maken na uw invrijheidstelling. U verklaarde uw straf volledig te zullen uitzitten en na uw vrijstelling uw echtgenote te gaan vervoegen in Nederland. Op 11.03.2022 weigerde u nogmaals een vragenlijst in te vullen.

U trad op 18.04.2011 te A. H. (Marokko) in het huwelijk met E. K. S. (geboren te A. op (...)1992, van Nederlandse nationaliteit). Volgens het rijksregister verblijft zij sinds 01.04.2014 in Nederland. Uit het rijksregister blijkt niet dat jullie inmiddels gescheiden zouden zijn en u geeft aan na uw vrijstelling uw echtgenote in Nederland te zullen vervoegen. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat mevrouw u voor het laatst bezocht op 26.04.2019. U verblijft sinds 14.03.2016 in de gevangenis en genoot geen uitgaansvergunningen/penitentiair verlof. Het is de Administratie onbekend of u nog steeds contact onderhoudt met mevrouw. Om onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) te vallen, dienen de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Het duurzaam en voldoende hecht karakter van jullie relatie blijkt niet uit uw administratief dossier en u liet na verdere informatie te verschaffen toen u hiertoe de kans gegeven werd. Het feit dat jullie nog als gehuwd in het Rijksregister vermeld staan is op zich geen indicatie dat jullie relatie nog steeds voldoende hecht en duurzaam is. Mevrouw is niet langer woonachtig in België en actualiseert niet noodzakelijk haar burgerlijke status hier. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, is niet aangetoond. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat jullie relatie nog steeds als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Indien aangetoond zou zijn dat jullie relatie nog steeds van die aard is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, quod non, kan opgemerkt worden dat, nu blijkt dat uw partner niet langer in België maar wel in Nederland woonachtig is, u vanuit Marokko een verzoek zou kunnen richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. De scheiding zou dan slechts tijdelijk zijn. Indien dergelijke aanvraag geweigerd zou worden, blijken uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst (of elders) zouden verhinderen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat minstens één van beide partners zich buiten het land van herkomst bevindt Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zou volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Uw echtgenote verklaarde in een proces-verbaal van verhoor dd. 05.12.2011, afgenomen door de politie van Turnhout, dat jullie elkaar kennen van kindsbeen af. Dat u woonachtig was in het geboortedorp van haar moeder en dat zij u tijdens de vakanties heeft leren kennen. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne

communicatiemiddelen. Indien jullie nu nog contact onderhouden, doen jullie dat ook al enige tijd telefonisch. Dit zou dus geen grote verandering zijn.

Uw broer (A. M. K.), uw schoonzus (A. O.) en hun 2 kinderen (A. M. N. en A. M. L.), zijn gevestigd in België. U verklaarde in het hoorrecht naar aanleiding van het onderzoek naar de beëindiging van uw verblijf dat uw broers (A. M. I. en A. M. A.), uw zus (A. M. A.), uw schoonzussen en schoonbroer in Nederland wonen. Sommige van hen komen op bezoek in de gevangenis. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen echter onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden tussen u en één van uw broers en/of zussen, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM. Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen. Zij kunnen u desgewenst ook wanneer u in het buitenland verblijft financieel blijven ondersteunen middels storting.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, zouden een eventuele inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigen. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. In casu weegt het algemene belang zwaarder door dan de belangen van u en uw gezin.

U bent in 2011, op 24-jarige leeftijd, in België komen wonen. Inmiddels bent u 34 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en verblijft u sinds 14.03.2016 ononderbroken in de gevangenis. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U gaf in het verleden aan dat u nog familie heeft in Marokko en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen.

Het gegeven dat u in België gestart was met werken als zelfstandige horeca-uitbater, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De korte tewerkstelling is niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen werk zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U stelde eerder gezondheidsproblemen te hebben, nl. reuma. Uit navraag bij de bevoegde diensten bleek toen dat er geen tijdelijke onmogelijkheid tot reizen was en dat er geen medische behandeling noodzakelijk was. U heeft geen nieuwe medische documenten voorgelegd."

Op 11 maart 2022 legde de gemachtigde verzoeker een inreisverbod op van 15 jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer:
Naam: A. M.
Voornaam: A.
Geboortedatum: [...]1987
Geboorteplaats: I.
Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.03.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen<3>, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen*1), en dit voor een duur van 15 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle elementen uit uw administratief dossier.

Op 29.06.2012 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 12.06.2017.

Op 14.03.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 27.06.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk hasj, cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, namelijk cannabis, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben vervoerd, namelijk hasj, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2016 en 14.03.2016.

De maatschappelijke impact van druggereleerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit

en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uit het arrest van 27.06.2017 blijkt dat u zich heeft ingelaten met een internationale professionele drughandel waarbij naast leveringen aan andere drugdealers, grote internationale drugtrafieken werden georganiseerd.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Druggebruik is een ware maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs zo niet wordt aangewakkerd dan toch minstens wordt in stand gehouden. Het op dergelijke schaal op de markt brengen van verdovende middelen raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke maatschappelijke kost en overlast. U bent klaarblijkelijk blind voor deze desastreuze maatschappelijke gevolgen en heeft duidelijk gekozen voor het snel en gemakkelijk geldgewin.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. De incriminatieperiode is beperkt, maar het is bijna hallucinant om te moeten vaststellen welke leveringen en handelingen u heeft kunnen uitvoeren in dergelijke, relatief, korte periode. U heeft blijk gegeven van een gevaarlijke ingesteldheid, waarbij u ook anderen heeft meegesleurd op het criminele pad. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie met internationale vertakkingen, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uw recht op verblijf werd op 03.07.2018 beëindigd op basis van artikel 44bis§1. Deze beslissing werd diezelfde dag in de gevangenis te Wortel aan u betekend. Op 01.08.2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 03.07.2018 te vorderen. Op 05.12.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring d.d. 01.08.2018 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Er liggen op heden nog steeds geen stukken voor waaruit blijkt dat u niet langer een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn.

Uit het vonnis tot afwijzing van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied van de Straftuitvoeringsrechtbank van Gent d.d. 19.07.2019 blijkt: "Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie met internationale vertakkingen, de grootschaligheid van de handel, zijn rol binnen de organisatie en zijn persoonlijkheid kan er worden afgeleid dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de maatschappij. Ondertussen werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken en ziet hij af van zijn plan om zijn reclassering in België uit te werken. Betrokkene stelt thans dat hij wenst terug te keren naar Marokko bij zijn ouders. Hij zou er aan de slag kunnen in een garage. Met het openbaar ministerie en de psychosociale dienst stelt de rechtbank zich vragen bij de oprechtheid van betrokkene in verband met zijn wens om terug te keren naar Marokko. Immers woont zijn Nederlandse echtgenote bij haar moeder in Nederland, ook een groot deel van betrokkene zijn familie verblijft in België of Nederland. Betrokkene ontvangt ook regelmatig bezoek in de gevangenis van deze familieleden en wordt door hen financieel gesteund. Indien betrokkene effectief niet terugkeert naar Marokko is de rechtbank van oordeel dat het recidiverisico hoog dient te worden ingeschat gelet op het gemak waarmee betrokkene overging tot de feiten, de grootschaligheid van de drughandel en zijn deelname binnen de criminele organisatie en zijn persoonlijkheid."

Op een latere zitting van de Strafvuistvoeringsrechtbank (09.03.2021) naar aanleiding van een volgend verzoek tot voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied verscheen u niet en schreef u een rapportbriefje dat u tot strafeinde (13.03.2022) zou gaan.

U werd gehoord in het kader van het onderzoek naar een beëindiging van uw verblijf, u vulde een vragenlijst hoorrecht in en verschaftte tevens bijkomende documenten. Bij de beslissing tot beëindiging verblijf werd rekening gehouden met alle informatie die u doorgaf alsook met alle informatie uit uw administratief dossier. Op 31.08.2021, nadat de gevangenis een aanvraag vrijstellingsmodaliteiten voor u doorstuurde, werd u nogmaals een vragenlijst hoorrecht betekend. U vulde deze vragenlijst niet in. Op 17.09.2021 werd u door een migratiebegeleider gesproken in de gevangenis van Beveren. Uw administratieve situatie werd toegelicht en u kreeg de gelegenheid om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. U weigerde een nieuwe vragenlijst in te vullen.

U stelde dat alles u ontnomen werd: uw verblijfsrecht en de mogelijkheid om iets van uw leven te maken na uw invrijheidstelling. U verklaarde uw straf volledig te zullen uitzitten en na uw vrijstelling uw echtgenote te gaan vervoegen in Nederland Op 11.03.2022 weigerde u nogmaals een vragenlijst in te vullen.

U trad op 18.04.2011 te A. H. (Marokko) in het huwelijk met E. K. S. (geboren te A. op [...]1992, van Nederlandse nationaliteit). Volgens het rijksregister verblijft zij sinds 01.04.2014 in Nederland. Uit het rijksregister blijkt niet dat jullie inmiddels gescheiden zouden zijn en u geeft aan na uw vrijstelling uw echtgenote in Nederland te zullen vervoegen. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat mevrouw u voor het laatst bezocht op 26.04.2019. U verblijft sinds 14.03.2016 in de gevangenis en genoot geen uitgaansvergunningen/penitentiair verlof. Het is de Administratie onbekend of u nog steeds contact onderhoudt met mevrouw. Om onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) te vallen, dienen de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Het duurzaam en voldoende hecht karakter van jullie relatie blijkt niet uit uw administratief dossier en u liet na verdere informatie te verschaffen toen u hiertoe de kans gegeven werd. Het feit dat jullie nog als gehuwd in het Rijksregister vermeld staan is op zich geen indicatie dat jullie relatie nog steeds voldoende hecht en duurzaam is. Mevrouw is niet langer woonachtig in België en actualiseert niet noodzakelijk haar burgerlijke status hier.

Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, is niet aangetoond. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat jullie relatie nog steeds als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Indien aangetoond zou zijn dat jullie relatie nog steeds van die aard is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, quod non, kan opgemerkt worden dat, nu blijkt dat uw partner niet langer in België maar wel in Nederland woonachtig is, u vanuit Marokko een verzoek zou kunnen richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. De scheiding zou dan slechts tijdelijk zijn. Indien dergelijke aanvraag geweigerd zou worden, blijken uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst (of elders) zouden verhinderen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat minstens één van beide partners zich buiten het land van herkomst bevindt. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zou volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Uw echtgenote verklaarde in een proces-verbaal van verhoor dd. 05.12.2011, afgenomen door de politie van Turnhout, dat jullie elkaar kennen van kindsbeen af. Dat u woonachtig was in het geboortedorp van haar moeder en dat zij u tijdens de vakanties heeft leren kennen. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Indien jullie nu nog contact onderhouden, doen jullie dat ook al enige tijd telefonisch. Dit zou dus geen grote verandering zijn.

Uw broer (A. M. K.), uw schoonzus (A. O.) en hun 2 kinderen (A. M. N. en A. M. L.), zijn gevestigd in België. U verklaarde in het hoorrecht naar aanleiding van het onderzoek naar de beëindiging van uw verblijf dat uw broers (A. M. I. en A. M. A.), uw zus (A. M. A.), uw schoonzussen en schoonbroer in Nederland wonen. Sommige van hen komen op bezoek in de gevangenis. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen echter onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden tussen u en één van uw broers en/of zussen, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM. Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen. Zij kunnen u desgewenst ook wanneer u in het buitenland verblijft financieel blijven ondersteunen middels storting.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, zouden een eventuele inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigen. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. In casu weegt het algemene belang zwaarder door dan de belangen van u en uw gezin.

U bent in 2011, op 24-jarige leeftijd, in België komen wonen. Inmiddels bent u 34 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en verblijft u sinds 14.03.2016 ononderbroken in de gevangenis. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U gaf in het verleden aan dat u nog familie heeft in Marokko en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen.

Het gegeven dat u in België gestart was met werken als zelfstandige horeca-uitbater, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De korte tewerkstelling is niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen werk zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U stelde eerder gezondheidsproblemen te hebben, nl. reuma. Uit navraag bij de bevoegde diensten bleek toen dat er geen tijdelijke onmogelijkheid tot reizen was en dat er geen medische behandeling noodzakelijk was. U heeft geen nieuwe medische documenten voorgelegd.

Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert tegen de eerste bestreden beslissing in het eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7, 44ter en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd verblijft verzoeker reeds legaal in België sinds 2011. Hij verkreeg hier verblijfsrecht als familielid van een Unieburger, zijn Nederlandse echtgenoot, met wie hij thans nog steeds gehuwd is.

Door 1 (!) correctionele veroordeling voor het Hof van Beroep te Gent dd. 27.6.2017 (feiten 2016) werd het verblijf van verzoeker beëindigd in 2018. Verzoeker verbleef sinds 2016 tot voor kort in de gevangenis en pas jaren later (vlak voor het strafeinde van verzoeker) worden hem thans de bestreden beslissingen betekend, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

Hierbij werden evenwel de artikelen 7 en 44ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Genoemde artikelen bepalen het volgende:

“Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde [...] een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te vertalen afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

[...]”

Art. 44ter. § 1. [...]

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verwerende partij is steevast van oordeel dat verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt en verwijst hiervoor naar de eenmalige veroordeling in hoofde van verzoeker.

Verwerende partij verwoordt dit als volgt:

“Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie met internationale vertakkingen, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.”

Voor deze zware bewoordingen baseert verwerende partij zich op 1 strafrechtelijke veroordeling van jaren geleden en op de “persoonlijkheid” van verzoeker.

Het betreffen feiten van inmiddels 6 jaar geleden, waarvoor verzoeker zijn héle straf heeft uitgezeten. Zijn gedrag was correct in de gevangenis; er werden geen nieuwe feiten gepleegd, noch straf- noch tuchtrechtelijk. Zijn gedrag had dan ook niets te maken met het feit dat zijn verzoeken tot voorwaardelijke invrijheidstelling werden afgewezen, doch wel omdat er geen reclasseringsplan werd voorgelegd. Dit kan verzoeker geenszins kwalijk worden genomen, gelet op het feit dat zijn verblijf reeds in 2018 werd beëindigd; zonder verblijf kon hij o.a. geen werk zoeken.

Alleszins betekent dit dat verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten en terug klaar is om deel uit te maken van de maatschappij; dit is immers het doel van een gevangenisstraf.

Het is dan ook onjuist om thans nog te gaan stellen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze voorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verwerende partij motiveert dit o.a. als volgt:

“U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde (...).”

Gepleegd, verleden tijd.

Het is niet omdat iemand een strafrechtelijk verleden heeft, dat dit automatisch betekent dat hij n  het uitzitten van zijn volledige straf nog steeds een gevaar vormt voor de maatschappij of een recidivegevaar met zich meedraagt.

De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van 2016 en dus 6 jaar geleden. Verzoeker pleegde sindsdien geen strafrechtelijke feiten meer, noch gedroeg hij zich gewelddadig of crimineel in de gevangenis.

Verwerende partij baseert haar beoordeling dan ook op een situatie van jaren geleden, zonder rekening te houden met het heden. De bestreden beslissing betreft nochtans een beslissing met grote impact voor verzoeker, waardoor men toch mag verwachten dat men op een grondige, niet-standaard, niet-hypothetische wijze te werk gaat.

Verwerende partij diende zich in het heden te plaatsen bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker en gaat verwerende partij er te gemakkelijk vanuit dat zijn privé, gezins- en familielevens niet beschermenswaardig zou zijn in de zin van artikel 8 EVRM.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds 11 jaar in België, waarvan een groot aantal jaren op legale wijze. Hij kwam naar hier op 24-jarige leeftijd, waardoor hij het grootste deel van zijn volwassen leven in België verblijft. Verwerende partij ontkent trouwens niet dat verzoeker hier een privé en gezinsleven onderhoudt.

Niet alleen betekent dit dat heel zijn leven zich hier situeert, doch betekent dit ook dat hij intussen geen bindingen meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat alle familie van verzoeker op legale en duurzame wijze in België woont.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, daar deze allen worden opgesomd in de bestreden beslissing, doch stelt dat er geen beschermenswaardige banden bestaan, in het bijzonder met zijn minderjarige kinderen.

Verwerende partij verwijst hiervoor o.a. naar het gegeven dat de echtgenote van verzoeker in Nederland woont en hem reeds sinds 2019 niet meer is komen bezoeken in de gevangenis.

Vooreerst dient te worden gewezen op een lange corona-periode waarin fysieke bezoeken in de gevangenis quasi niet mogelijk waren. Bovendien zijn de echtgenoten nog steeds gehuwd! Ondanks een feitelijke scheiding had geen van beide de nood om een echtscheiding in te leiden! Verwerende partij diende dan ook rekening te houden met dit huwelijk en geen oordeel te vellen over hoe de echtgenoten hun huwelijksbeleving invullen. Een huwelijk lijkt hoe dan ook een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarnaast verblijven tal van naaste familieleden van verzoeker alsook zijn hele sociale netwerk op legale wijze in België.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met de het sociale privé en familielevens van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier. Verwerende partij brengt haar eigen subjectieve mening naar voor doch diende op een objectieve manier vast te stellen dat al deze relationele en familiebanden hier wel degelijk zijn, zoals ook niet wordt betwist.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden en zich louter gebaseerd heeft op 1 (!) correctionele veroordeling van jaren geleden, waarvoor verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten.

De beslissing is dan ook disproportioneel. Nu verzoeker zijn straf volledig heeft uitgezeten zou hij immers vanuit België het nodige kunnen doen om zijn verblijf opnieuw te regulariseren, gelet op het privé en familielevens dat hij hier onderhoudt en niet heeft in het herkomstland. Doch dit wordt hem in de weg gestaan door 1 veroordeling voor feiten van 6 jaar geleden, waarvoor de straf volledig werd uitgezeten. Bovendien werd er tevens een inreisverbod opgelegd van maar liefst 15 jaar, zie infra!"

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het privé en gezinsleven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken, zoals hierboven reeds werd toegelicht. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld: de familie van verzoeker verblijft in België op legale en duurzame wijze.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden, omdat de echtgenote van verzoeker hem de laatste jaren amper kwam opzoeken in de gevangenis. Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld.

3.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken.

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met het privé, gezins- en familieleven van verzoeker.

4.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust op de ernst van de veroordeling (enkelvoud!), de gevolgen voor de samenleving en de aard van de feiten, zonder dat verwerende partij zich geplaagd heeft op het moment dat de beslissing werd genomen doch enkel rekening gehouden heeft met een situatie uit het verleden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Het is dus aan verwerende partij om te onderzoeken of verzoeker nog een gevaar vormt voor de maatschappij, niet aan verzoeker om het tegendeel te bewijzen!

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid verslag gegeven over de veroordeling van verzoeker en de motivering heeft dan ook vooral betrekking hierop. Men concludeert dat verzoeker nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor verwerende partij besluit dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, zonder meer. Op welke gegevens baseert verwerende partij zich hiervoor? Men dient objectief n.l. vast te stellen dat verzoeker zijn straf volledig heeft ondergaan, er geen tuchtsancties werden genomen in de gevangenis, geen nieuwe feiten werden gepleegd, zijn gedrag correct was... Hij heeft 6 jaar gezeten; de bedoeling van zo'n bestraffing is om ervoor te zorgen dat men terug klaar is voor de maatschappij zonder recidivegevaar. Indien men voorbij gaat aan deze bedoeling, kan letterlijk niemand met een strafverleden ooit nog in aanmerking komen voor een verblijf in België!

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd. Het middel is dan ook gegrond.”

Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel benadrukt verzoeker dat hij legaal in België is sedert 2011 en nog steeds gehuwd is met zijn Nederlandse echtgenote. Hij benadrukt eveneens dat hij maar een correctionele veroordeling heeft opgelopen door het

hof van beroep te Gent op 27 juni 2017 voor feiten die dateren van 2016 en waarvoor zijn verblijf werd beëindigd in 2018. Sinds 2016 bevond verzoeker zich in de gevangenis en pas vlak voor zijn strafeinde heeft men het bevel opgelegd het grondgebied te verlaten evenals een inreisverbod. Verzoeker meent dat de artikelen 7 en 44ter van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. Wat betreft het standpunt van de gemachtigde dat hij een reëel, actueel en ernstig gevaar vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving stelt verzoeker dat de gemachtigde maar 1 veroordeling aanhaalt van jaren geleden en de persoonlijkheid van verzoeker aanstipt. Hij haalt aan zijn hele straf te hebben uitgezeten, correct gedrag in de gevangenis te hebben vertoond, geen nieuwe feiten te hebben gepleegd, noch strafrechtelijk, noch tuchtrechtelijk. Het feit dat verzoeker zijn voorwaardelijke invrijheidstelling werd afgewezen, ligt aan het feit dat zijn verblijf in 2018 werd beëindigd en hij zonder verblijfsrecht geen werk kan zoeken. Verzoeker vervolgt dat nu hij zijn volledige straf heeft uitgezeten, hij terug klaar is voor de maatschappij aangezien dat het doel is van de gevangenisstraf. Volgens verzoeker is het dan ook onjuist om op het ogenblik van de bestreden beslissing nog te stellen dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid. Het feit dat wordt verwezen naar een aanslag op de openbare orde “gepleegd” in het verleden, strijdt volgens verzoeker met een gevaar op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met het heden en is hij op een gestandaardiseerde en hypothetische wijze te werk gegaan.

In een volgende onderdeel gaat verzoeker in op zijn privé-, gezins- en familielevens in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker herhaalt dat hij 11 jaar in België is, waarvan een groot deel legaal en dat hij op zijn 24 jaar naar België kwam, zodat hij het grootste deel van zijn volwassen leven in België verblijft en geen bindingen meer heeft met zijn herkomstland. Verzoeker wijst erop dat al zijn familie op legale en duurzame wijze in België woont, dat de gemachtigde dit weet want ook heeft opgesomd in de beslissing, maar geen beschermingswaardige banden aanneemt, zelfs niet met zijn minderjarige kinderen. Verzoeker gaat in op het motief van de gemachtigde dat zijn vrouw in Nederland woont en hem niet meer heeft bezocht sedert 2019. Verzoeker wijt dit aan corona waardoor fysieke bezoeken bijna niet mogelijk waren. Nu ze nog steeds gehuwd zijn, is aldus verzoeker nog steeds sprake van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, de gemachtigde diende geen oordeel te vellen over hoe zij hun huwelijksbeleving invullen. Verder verblijft ook het gehele sociale netwerk op legale wijze in België, dermate dat de gemachtigde onvoldoende rekening daarmee heeft gehouden. Tot slot acht verzoeker de beslissing ook disproportioneel nu hij zijn verblijf niet kan regulariseren terwijl het maar over een veroordeling gaat voor feiten van zes jaar geleden.

In het tweede middel komt verzoeker terug op artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij komt terug op het feit dat zijn privé- en gezinsleven niet op afdoende wijze zijn onderzocht en besproken en dat de formele motiveringsplicht is geschonden wegens het ontbreken van een motivering omtrent de voorgebrachte stukken. Verzoeker herhaalt wat reeds in het eerste middel werd aangehaald over zijn gezins- en familielevens en meent dat de fair balance-toets onvoldoende is gebeurd en niet op evenwichtige en redelijke wijze. Opnieuw stelt verzoeker dat de gemachtigde zich bij de beoordeling heeft geplaatst in het verleden en hij stipt aan dat moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met zijn concrete individuele belangen. Verzoeker herhaalt de in het eerste middel aangehaalde redenen waarom er volgens hem geen gevaar meer is voor de openbare orde.

Beide middelen worden omwille van hun verwevenheid samen behandeld.

Wat betreft de eerste bestreden beslissing geeft verzoeker wat betreft de schending van het vertrouwensbeginsel in combinatie met het rechtszekerheidsbeginsel enkel een theoretische toelichting. Dit onderdeel van de middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is dan ook onontvankelijk.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze zowel de iure als de facto is gemotiveerd. De gemachtigde heeft zowel verwezen naar toepasselijke rechtsgronden en heeft deze ook feitelijk uitgebreid gemotiveerd. Waar verzoeker verwijst in zijn betoog naar “het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken” verduidelijkt hij niet om welke stukken het concreet gaat, zodat de Raad niet kan aannemen dat de formele motiveringsplicht is geschonden, zoals verzoeker aanvoert.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 7, 74/13, 74/14 en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° en 13° luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;”

Artikel 44ter, § 1 luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker kan het standpunt van de gemachtigde niet volgen dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hij betwist evenwel niet dat hij op 27 juni 2017 door het hof van beroep te Gent werd veroordeeld wegens inbreuken op de

drugswetgeving en bendevoering. De bestreden beslissing preciseert dat verzoeker zich daarbij heeft ingelaten met een internationale professionele drugshandel waarbij, naast leveringen aan andere drugdealers, grote internationale drugtrafieken werden georganiseerd.

Verder heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot deze ene veroordeling, anders dan verzoeker telkenmale herhaalt, maar heeft hij bijkomend rekening gehouden met het standpunt van de Strafvuistvoeringsrechtbank te Gent in een vonnis van 19 juli 2019 en van 22 maart 2021. Wat betreft het vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank (hierna: de SURB) van 19 juli 2019 citeert de gemachtigde onder meer dat verzoeker verklaarde te wensen terug te keren naar Marokko bij zijn ouders om aldaar aan de slag te gaan in een garage. Echter zowel het openbaar ministerie als de psychosociale dienst van de gevangenis stelden zich vragen bij de oprechtheid van verzoeker in verband met de wens om terug te keren naar Marokko. Verder stelde de SURB dat *“indien betrokkene effectief niet terugkeert naar Marokko [...] de rechtbank van oordeel [is] dat het recidiverisico hoog dient te worden ingeschat gelet op het gemak waarmee betrokkene overging tot de feiten, de grootschaligheid van de drughandel en zijn deelname binnen de criminele organisatie en zijn persoonlijkheid.”* (eigen onderlijnen) In het vonnis van 22 maart 2021 stelde de rechtbank onder meer dat verzoeker in het kader van een verzoek tot voorlopige invrijheidstelling niet verscheen op de zitting van 9 maart 2021 en een briefje schreef dat hij tot strafeinde zou gaan. Deze motieven vinden steun in de vonnissen van de SURB die zich in het administratief dossier bevinden. Het blijkt verder ook duidelijk uit het vonnis van de SURB van 22 maart 2021 dat het verzoek tot voorlopige invrijheidstelling enkel door de rechter werd overwogen als er zekerheid was over de intentie om naar Marokko terug te keren. De intentie blijkt thans duidelijk niet.

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij aanvoert dat het slechts over eenmalige feiten zou gaan. Het feit dat er in de bestreden beslissing slechts sprake is van één veroordeling, houdt niet in dat het zou gaan om een enkel feit of beperkte feiten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker werd veroordeeld voor een hele reeks feiten, hetgeen geleid heeft tot een veroordeling van een effectieve gevangenisstraf van zes jaar. Er werd immers vastgesteld dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan: *“verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk hasj, cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, namelijk cannabis, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben vervoerd, namelijk hasj, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen.”*

Dit wordt door verzoeker in het middel ook niet betwist. Ook met het feit dat de incriminatieperiode beperkt in de tijd is, wordt wel degelijk rekening gehouden. Zo stelt de bestreden beslissing:

“De incriminatieperiode is beperkt, maar het is bijna hallucinant om te moeten vaststellen welke leveringen en handelingen u heeft kunnen uitvoeren in dergelijke, relatief, korte periode. U heeft blijk gegeven van een gevaarlijke ingesteldheid, waarbij u ook anderen heeft meegesleurd op het criminele pad.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij sinds zijn veroordeling geen nieuwe feiten heeft gepleegd, noch strafrechtelijk, noch tuchtrechtelijk, gaat hij eraan voorbij dat hij zich sinds 14 maart 2016 in de gevangenis bevindt en pas recent zijn straf heeft uitgezeten, wat ook wordt weergegeven in de beslissing. Dat verzoeker zich niet meer heeft ingelaten met drugshandel, hoeft dan ook niet te verbazen, maar er blijkt hieruit niet dat dit verzoekers persoonlijke verdienste is. Verzoekers verklaring, dat hij zich in de gevangenis steeds correct heeft gedragen, is voorts een losse bewering, die hij niet met enig begin van bewijs aantoonst. Verder benadrukt verzoeker telkenmale dat hij zijn volledige straf heeft uitgezeten, de Raad volgt evenwel niet dat uit dit feit moet afgeleid worden dat verzoeker geen gevaar meer kan uitmaken voor de maatschappij. Of een verzoeker een actueel en reëel gevaar uitmaakt voor de maatschappij kan niet louter afgeleid worden uit de vaststelling dat iemand zijn volledige straf heeft uitgezeten, doch hangt onder meer concreet af van de gedragingen van de betrokkene tijdens gevangenschap. Zo blijkt uit het vonnis van de SURB van 26 maart 2018 dat de rechtbank veel belang hecht aan *“het persoonlijkheidsonderzoek door de psychosociale dienst waarvan wordt verwacht dat zij een gefundeerde criminogenese en risicotaxatie uitschrijven om een accurate inschatting te maken van noodzakelijke recidivebeperkende reclasseringselementen.”* Bijgevolg volgt de Raad verzoeker niet waar hij laat uitschijnen als zou zijn “persoonlijkheid”, waar de gemachtigde ook heeft naar verwezen, niet relevant zijn voor de beoordeling of hij thans nog een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Waar verzoeker minimaliseert dat door de SURB verzoeken tot voorwaardelijke invrijheidstelling werden afgewezen, louter omdat er geen reclasseringsplan werd voorgelegd, blijkt evenwel bijvoorbeeld uit het vonnis van de SURB van 22 maart 2021 dat dit verzoek werd afgewezen: *“gelet op het feit dat niet tegemoet [werd] gekomen aan de wettelijke tegenaanwijzingen voorzien in artikel 47 §2 van de wet van 17 mei 2006, meer bepaald het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten.”* (eigen onderlijnen) De rechtbank oordeelde dus nog op 22 maart 2021 dat er geen afdoende tegenaanwijzingen waren voor het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten.

Verzoeker heeft een punt dat het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid moet beoordeeld worden op het ogenblik van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de gemachtigde in zijn overweging heeft betrokken dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag “heeft gepleegd” op de openbare orde en daarbij de verleden tijd heeft gebruikt, betekent niet als zou de gemachtigde zich enkel op het ogenblik van de feiten van 2016 of de veroordeling van 2017 hebben geplaatst voor de inschatting van de actuele bedreiging voor de openbare orde. Bovendien blijkt uit de specifieke paragraaf dat die zin deel uitmaakt van de belangenafweging die de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft gedaan en hij daarbij vervolgt *“de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. In casu weegt het algemene belang zwaarder door dan de belangen van u en uw gezin”*. (eigen onderlijnen) Bijgevolg heeft de gemachtigde daarbij ook elementen in de tegenwoordige tijd betrokken.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde wel degelijk na grondig onderzoek en niet op hypothetische wijze is te werk gegaan in zijn beoordeling, op het ogenblik van de bestreden beslissing, van de actuele bedreiging of het gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid. Hij heeft de beslissing dienaangaande ook op afdoende wijze en niet disproportionele wijze gemotiveerd.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op zijn privé- en gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft verzoekers gezinsleven blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd aangaande verzoeker zijn Nederlandse echtgenote in Nederland; zijn broer, schoonzus en hun twee kinderen in België en broers en zus en hun respectievelijke echtgenoten(s) in Nederland. Aangaande verzoekers echtgenote motiveert de gemachtigde dat zij sedert 1 april 2014 terug in Nederland verblijft, dat zij verzoeker voor het laatst heeft bezocht in de gevangenis op 26 april 2019 en het onduidelijk is of verzoeker nog steeds contact onderhoudt met zijn vrouw. Hij stipt aan dat de banden tussen partners voldoende hecht en effectief beleefd moeten zijn alvorens te vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en dat dit in casu niet is aangetoond.

Verzoeker kan evenwel gevolgd worden dat door het EHRM in geval van een huwelijk de beschermingswaardige gezinsrelatie wordt vermoed en dat de vereiste van voldoende hechte en effectief beleefde banden veeleer van toepassing is op feitelijke partnerrelaties. Verder is het inderdaad niet onmogelijk dat de reden voor het stilvallen van de bezoeken door de echtgenote in de gevangenis sterk werd beïnvloed door de coronaperiode. Hoe dan ook heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot het niet aannemen van een beschermingswaardige gezinsrelatie tussen verzoeker en zijn echtgenote maar is hij overgegaan tot een belangenafweging indien de relatie toch van die aard is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Daarbij heeft hij in overweging genomen dat nu zij in Nederland woont, verzoeker de mogelijkheid heeft vanuit Marokko een verzoek te richten aan de Nederlandse autoriteiten teneinde aldaar het gezinsleven verder te zetten. Indien een dergelijke aanvraag geweigerd zou worden, stipt de gemachtigde aan dat ook geen onoverkomelijke hinderpalen blijken waarom de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Hij wijst erop dat verzoekers echtgenote immers verklaarde dat ze elkaar reeds van kindsbeen af kennen en verzoeker woonachtig was in het geboortedorp van haar moeder. Tot slot overweegt de gemachtigde dat indien verzoekers echtgenote hem niet wenst te vervoegen naar Marokko zij met elkaar kunnen contact houden via moderne communicatiemiddelen, hetgeen thans ook de wijze van contact onderhouden is, zodat dit geen grote verandering zou uitmaken. Verder betreft de gemachtigde ook de strafbare feiten die verzoeker heeft gepleegd in de belangenafweging en stelt hij dat het algemeen belang zwaarder weegt dan het persoonlijk belang van verzoeker en zijn gezin.

De Raad is van oordeel dat uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde tot een redelijke en minutieuze belangenafweging is overgegaan in het licht van verzoeker zijn relatie met zijn echtgenote.

Verder stelt verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de beschermingswaardige banden met zijn minderjarige kinderen. Echter er blijkt op geen enkele wijze uit het administratief dossier dat verzoeker minderjarige kinderen heeft.

Tot slot wijst verzoeker ook op zijn familieleden, die in België op legale en duurzame wijze verblijven. Echter, zoals verzoeker zelf stelt, is de gemachtigde aan deze familieleden niet voorbij gegaan omdat hij ze ook allemaal heeft opgesomd in de beslissing. Verder heeft hij er ook terecht op gewezen dat vooraleer

een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, er bijkomende banden van afhankelijkheid moeten worden aangetoond. Dit strookt met de rechtspraak van het EHRM en verzoeker heeft zich niet de moeite getroost aan te tonen dat dit in zijn geval aan de orde zou zijn.

Verzoeker wijst eveneens op zijn privéleven, namelijk het feit dat hij op 24 jaar in België toekwam, sedert 11 jaar in België verblijft en daarvan het grootste deel op legale wijze. Volgens hem heeft hij geen bindingen meer met zijn herkomstland en bevindt heel zijn sociaal netwerk zich op legale wijze in België. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met dit privéleven in België heeft rekening gehouden, maar van oordeel is dat de binding die verzoeker met België heeft niet de normale binding overstijgt. Het lijkt erop dat de gemachtigde aldus geen beschermingswaardig privéleven in België aanneemt. Nochtans motiveert de gemachtigde verder dan weer dat niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven.

De Raad stelt vast dat het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling, EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

In casu kan niet ontkend worden dat verzoeker inderdaad gedurende lange tijd in het Rijk verblijft, waarvan ook een bepaalde periode legaal op grond van gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote die in België gevestigd was. Verzoeker kreeg een F-kaart op 29 juni 2012 en zijn verblijf werd beëindigd op 3 juli 2018. Er blijkt eveneens niet betwist dat verzoeker veel familieleden in België heeft. Deze vallen zoals supra gesteld niet onder een beschermingswaardig gezins- of familieleven, maar kunnen eerder bekeken worden als onderdeel van het privéleven van verzoeker (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43). Anderzijds stipt de gemachtigde terecht aan dat integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten.

Daargelaten de vraag of er in casu van een beschermingswaardig privéleven moet uitgegaan worden, blijkt dat de gemachtigde in zijn motieven hoe dan ook is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde stipt aan dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker geen andere band meer heeft met Marokko dan de nationaliteit. Verzoeker kan nog geacht worden sociale, culturele en familiale banden te hebben met dit land aangezien hij in het verleden aangaf nog familie in Marokko te hebben en de taal te spreken. De gemachtigde gaat aldus uit van een sociaal vangnet in Marokko en de afwezigheid van onoverkomelijke obstakels om zich in Marokko te vestigen. De Raad is van oordeel dat dit geen kennelijk onredelijke, maar juist zorgvuldige belangenafweging betreft. De gemachtigde heeft zich niet beperkt tot veronderstellingen maar heeft klaarblijkelijk het administratief dossier grondig doorgenomen en in concreto gemotiveerd. De motieven vinden steun in het administratief dossier. Zo blijkt onder meer dat verzoeker teneinde een voorlopige invrijheidstelling te bekomen aan de SURB voorlegde dat hij wenste terug te keren naar Marokko bij zijn ouders om er aan de slag te gaan in een garage. Hieruit bleek althans in 2019 dat verzoeker nog zijn ouders in Marokko had en aldaar kon terugvallen op werkgelegenheid. De Raad kan verzoeker bijgevolg niet volgen waar hij stelt dat uit het feit dat hij sedert zijn 24 jaar in België verblijft, bijgevolg geen bindingen meer zouden bestaan met het herkomstland. Verder is de gemachtigde evenmin kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig waar hij stelt dat met vrienden contact kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen en dat de inmenging in casu verantwoord is teneinde de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voert verzoeker geen betoog over de aspecten hoger belang van het kind of gezondheidstoestand en kan wat betreft het gezinsleven verwezen worden naar wat supra in het licht van artikel 8 van het EVRM is uiteengezet. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

De Raad concludeert dat de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd, op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen en niet kennelijk onredelijk is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7, 44ter en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het materieel motiveringsbeginsel blijkt niet.

De middelen tegen de eerste bestreden beslissing zijn ongegrond.

Tegen het inreisverbod voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, van 15 jaar dan nog, moet worden afgeleverd.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 15 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van deze duur te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar de redenen waarom verwerende partij meent dat er een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, zijnde de veroordeling uit 2016 (enkelvoud!) op naam van verzoeker. Daarop wordt enorm gefocust zonder, waarna men er op standaard en hypothetische wijze vanuit gaat dat verzoeker ook nog vandaag een gevaar vormt voor de openbare orde.

Men gaat evenwel totaal voorbij aan het gegeven dat verzoeker veroordeeld werd anno 2017, voor feiten gepleegd in 2016 en dus 6 jaar geleden; dat verzoeker sindsdien geen feiten meer pleegde; dat verzoeker zich steeds correct heeft gedragen in de gevangenis; én dat verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten waardoor hij geacht wordt om opnieuw klaar te zijn voor de maatschappij zonder (recidive)gevaar (dit is immers de bedoeling van een gevangenisstraf).

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een duur van 15 jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoeker heeft hier immers zijn privé- en gezinsleven. Hij verblijft al 11 jaar in België, waardoor zijn hele leven zich hier situeert en hij geen banden meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Hiervan is verwerende partij wel degelijk op de hoogte, daar alle familieleden van verzoeker hier verbleven en worden opgesomd in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven reeds werd uitgelegd.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van 15 jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Men beperkt zich tot een exacte kopie van de motivering waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

2.

De bestreden beslissing wordt, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een duur van 15 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 15 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

3.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze banden. Indien dit inreisverbod, van 15 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zal het evenwel lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, wat wel degelijk zijn wens is gelet op zijn familieleven alhier.

Bovendien zou verzoeker, bij een terugkeer naar Marokko en inreisverbod van 15 jaar, verplicht worden om terug te keren naar een situatie waar hij op niets of niemand meer kan rekenen, gelet op het feit dat al zijn belangen zich hier situeren.

4.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een duur van 15 jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familieleden kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

Volgens verzoeker is het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd aangezien het een kopie betreft van de motieven in de bijlage 13 en niet op afdoende wijze gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod en dan nog voor de duur van 15 jaar moet afgeleverd worden. Immers er wordt om de proportionaliteit van de duur te verantwoorden slechts verwezen naar de redenen waarom de gemachtigde meent dat een bevel diende te worden afgeleverd. Er wordt enorm gefocust op de ene veroordeling van 2017, voor feiten van 2016 en men gaat er dan vervolgens standaard en op hypothetische wijze van uit dat verzoeker vandaag nog een gevaar vormt voor de openbare orde terwijl er volgens verzoeker geen recidivegevaar meer is nu hij zijn volledige straf heeft uitgezeten. Verder stipt verzoeker aan dat er te weinig rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval, terwijl dit wordt vereist door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst daarbij naar zijn privé- en gezinsleven. Wat betreft het privéleven, wijst verzoeker op zijn verblijf van 11 jaar in België waardoor hij geen banden meer zou hebben met zijn herkomstland. Verder weet de gemachtigde dat al zijn familieleden in België verblijven. Verzoeker stelt dat het lang zal duren eer hij vanuit Marokko op legale wijze kan terugkeren naar België, wat hij wenst omwille van zijn familieleden. Hij kan in geval van terugkeer naar Marokko op niets of niemand meer rekenen.

Het inreisverbod op zich, en dan nog voor een duur van 15 jaar, acht verzoeker dan ook disproportioneel en de motieven onvoldoende. Volgens hem werd op quasi automatische wijze een inreisverbod voor een duur van 15 jaar opgelegd en wordt niet afdoende uiteengezet waarom die termijn wordt gehanteerd. Daarom heeft de gemachtigde ook kennelijk onredelijk gehandeld en de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel geschonden.

Vooreerst stipt de Raad aan dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest hij op geen enkele wijze toelicht hoe deze verdragsbepaling zou geschonden zijn zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Ook wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan hetzelfde opgemerkt worden. Bovendien is deze laatste bepaling enkel van toepassing op verwijderingsmaatregelen en niet op de tweede bestreden beslissing, zodat ook om die reden niet dienstig naar deze wetsbepaling wordt verwezen.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker ook de schending inroept.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde niet motiveert waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, blijkt dat de gemachtigde verwijst naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en onder meer naar het feit dat de beslissing tot verwijdering van 11 maart 2022 gepaard gaat met dit inreisverbod. Uit de voormelde wetsbepaling blijkt dat een beslissing tot verwijdering waarin voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, gepaard gaat met een inreisverbod. Bijgevolg is de gemachtigde er in principe toe gehouden een inreisverbod op te leggen als hij een beslissing tot verwijdering heeft genomen waarin geen vrijwillige vertrektermijn is voorzien. Bijgevolg is afdoende duidelijk waarom een inreisverbod wordt opgelegd.

Waar verzoeker stelt dat niet gemotiveerd is waarom een inreisverbod voor de duur van 15 jaar is opgelegd, kan de Raad in het geheel niet volgen. De beslissing luidt immers als volgt: *"[...] en dit voor de duur van 15 jaar, om de volgende redenen: Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle elementen uit uw administratief dossier. [...]"* Vervolgens volgen ongeveer 3 pagina's aan motieven waarom de gemachtigde van oordeel is dat een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is.

Verzoeker valt over het feit dat de motieven van het inreisverbod zeer gelijkaardig zijn aan de motieven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt. Ook al erkent de Raad dat de draagwijdte van een inreisverbod en zeker een inreisverbod van lange duur, zoals in casu, verdergaand is dan een bevel om het grondgebied te verlaten, toch kan in casu niet blijken dat de motieven om die enkele reden niet draagkrachtig zouden zijn. Zoals blijkt uit de aanhef van artikel 74/11, § 1 moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Die specifieke omstandigheden, die deels betrekking hebben op hogere rechtsnormen, zijn grotendeels dezelfde als die waarmee de gemachtigde moet rekening houden bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waar hij ook verplicht is blijkens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind en het gezinsleven. Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid blijkt ook dat de gemachtigde een inreisverbod van meer dan vijf jaar mag opleggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde, die de gemachtigde reeds moest maken voor het opleggen van een bevel op grond van artikel 7, eerste lid, 3° en voor het niet toestaan van een vrijwillige vertrektermijn op grond van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3, is dus eveneens relevant voor de duur van het inreisverbod als de gemachtigde een termijn boven vijf jaar wenst op te leggen.

Zoals supra reeds aangehaald, is de gemachtigde er niet op een gestandaardiseerde en hypothetische wijze van uitgegaan dat -aangezien verzoeker in 2017 eenmalig werd veroordeeld voor feiten van 2016- hij bijgevolg thans nog een gevaar vormt voor de openbare orde. De gemachtigde heeft ook rekening gehouden met de ernst van de vele feiten, de vonnissen van de SURB die vervolgens gevolgd zijn, de persoonlijkheid van verzoeker en de Raad heeft reeds toegelicht dat de redenering niet kan gevolgd worden dat aangezien verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten bijgevolg de gemachtigde er automatisch moet vanuit gaan dat er geen recidivegevaar meer zou bestaan omdat dit het doel is van de gevangenisstraf.

Het feit dat verzoeker zelf van oordeel is dat gezien de feitelijkheden een inreisverbod van 15 jaar disproportioneel is, toont op zich de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing niet aan.

Verzoeker voert tevens een schending aan van het vertrouwensbeginsel omdat volgens hem het inreisverbod schaars gemotiveerd is, en een zorgvuldige en redelijke administratieve overheid zijn beslissingen omstandiger moet motiveren en dit op afdoende wijze.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan." (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

In casu ziet de Raad het verband niet tussen het betoog van verzoeker en het vertrouwensbeginsel. Er blijkt in casu niet dat de gemachtigde zijn vaste gedragslijn heeft verlaten of is afgeweken van toezeggingen of beloften die hij aan verzoeker zou hebben gedaan.

Verzoeker verwijst daarbij naar zijn gezinsleven en privéleven in België doch de Raad kan de gemachtigde volgen dat in casu het gezins- en familieleven en privéleven dat verzoeker aanhaalt niet van die aard zijn dat zij zich verzetten tegen een inreisverbod van 15 jaar, mede in rekening genomen de ernst van de feiten die verzoeker heeft gepleegd en de bedreiging die nog steeds van verzoeker uitgaat.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat al zijn familieleden hier verblijven, kan hij niet gevolgd worden. Er blijkt immers dat de echtgenote en twee broers en een zus in Nederland verblijven. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid gelaten vanuit Marokko een aanvraag te richten aan Nederland met het oog op gezinshereniging met de echtgenote. Mocht verzoeker in functie van zijn echtgenote een verblijfstitel in Nederland verwerven, dan blijkt uit het bestreden inreisverbod dat de gemachtigde de draagwijdte van het inreisverbod beperkt tot België. Verzoeker blijkt ook nog familie in België te hebben, maar de gemachtigde motiveert dienaangaande niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoeker geen bijkomende banden van bijkomende afhankelijkheid met die familie aantoon, noch met de broers en zus, schoonzussen en schoonbroer.

Ook wat betreft het privéleven dat verzoeker heeft in België, heeft de gemachtigde gemotiveerd: *“U bent in 2011, op 24-jarige leeftijd, in België komen wonen. Inmiddels bent u 34 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en verblijft u sinds 14.03.2016 ononderbroken in de gevangenis. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U gaf in het verleden aan dat u nog familie heeft in Marokko en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen.*

Het gegeven dat u in België gestart was met werken als zelfstandige horeca-uitbater, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De korte tewerkstelling is niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen werk zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

De Raad acht deze motieven, in het licht van een inreisverbod van 15 jaar, afdoende en niet kennelijk onredelijk. Verzoeker is weliswaar in 2011 reeds in België aangekomen, hij heeft echter zes jaar in de gevangenis doorgebracht en heeft zelf nog in 2019 aan de SURB verklaard dat hij vrijwillig wou terugkeren naar Marokko bij zijn ouders, om daar te gaan werken in een garage. Er zijn tussen 2019 en 2022 nog enkele jaren verstreken, doch er blijkt niet dat in die jaren zijn gezins-, familie- en sociale banden met België opvallend zijn gewijzigd dermate dat zijn aanwezigheid binnen de termijn van het inreisverbod vereist is in België. Zoals supra aangehaald, heeft de gemachtigde zelf de draagwijdte van het inreisverbod beperkt tot België, voor het geval verzoeker in Nederland in functie van zijn vrouw een verblijfstitel zou kunnen verkrijgen.

Waar verzoeker stelt dat hij in Marokko naar een situatie zal moeten terugkeren waar hij op niets of niemand meer zal kunnen rekenen, gelet op het feit dat zijn belangen zich hier situeren, heeft de Raad supra reeds aangehaald dat de gemachtigde op basis van de gegevens in het dossier op redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker in het verleden heeft aangegeven nog familie in Marokko te hebben en ook de taal te spreken zodat hij wel nog een sociaal vangnet in Marokko heeft, dat kan helpen bij het opbouwen van een bestaan aldaar. De gemachtigde motiveert ook terecht dat verzoeker zijn familieleden die in België en Nederland verblijven hem ook in het buitenland financieel kunnen blijven ondersteunen indien gewenst.

De Raad volgt ook in het licht van het bestreden inreisverbod niet dat de gemachtigde op het tijdstip waarop het is genomen niet voldoende zorgvuldig rekening heeft gehouden met zijn familie- en privéleven. Anders dan verzoeker acht de Raad de duur van het huidige inreisverbod, rekening houdend met alle specifieke elementen eigen aan de zaak, weliswaar zwaar maar niet kennelijk disproportioneel, zoals verzoeker aanvoert.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES